

Sygn. akt XP 186/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2019 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **A. O.**

przeciwko: (...) **sp. z o.o. we W. w likwidacji**

o zapłatę wynagrodzenia za pracę, wydanie świadectwa pracy

I. zasądza od strony pozwanej (...) sp. z o.o. we W. w likwidacji na rzecz powoda A. O. kwotę 13.166,00 zł brutto (trzyście tysięcy sto sześćdziesiąt sześć złotych i 00/100) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 5.000,00 zł od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 5.000,00 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 3.166,00 zł od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty;

II. nakazuje stronie pozwanej wydać powodowi świadectwo pracy za okres od dnia 1.04.2015 r. do dnia 19.09.2015 r., na stanowisku (...) F. M., w pełnym wymiarze czasu pracy, wskazującego, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu na skutek wypowiedzenia przez pracodawcę z przyczyn nietyczących pracownika;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.000,00 zł;

VI. przyznaje kuratorowi strony pozwanej adw. M. K. od Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 1488 zł tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie strony pozwanej nieposiadającej organu uprawnionego do jej reprezentacji;

VII. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 659 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia którego powód był zwolniony z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2016 r. (data prezentaty) **powód A. O.** wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) **sp. z o. o. z siedzibą we W.** kwoty 13.166,00 zł brutto tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 lipca 2015 r. do 19 września 2015 r. a także odsetek za opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia w wysokości ustawowej od kwoty 5.000 zł od dnia 10 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 5.000 zł od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.166 zł od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz o pokrycie kosztów postępowania przez stronę pozwaną, przeprowadzenia sprawy pod nieobecność powoda, o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności a także o wydanie świadectwa pracy.

W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z umową stron termin wypłaty wynagrodzenia był określony na każdy 10 dzień miesiąca. Podał, iż od lipca 2015 r. pracodawca nie wypłacał mu należnego wynagrodzenia, pomimo skierowanego wezwania do zapłaty z dnia 7 marca 2016 r. (k. 2-3)

Postanowieniem z dnia 14 września 2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej wydanym w sprawie o sygn. akt. WR VI Ns-Rej. KRS (...) ustanowił dla spółki (...) sp. z o. o. w likwidacji we W. (KRS (...)) kuratora w osobie A. H. celem podjęcia czynności zmierzających do powołania likwidatora w spółce. (k. 106)

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2019 r. z uwagi na długotrwałe braki w organie strony pozwanej, uniemożliwiającej jej reprezentację, tut. Sąd ustanowił kuratora dla strony pozwanej nieposiadającej organów uprawnionych do jej reprezentacji (k. 138).

Pismem z dnia 26 kwietnia 2019 r. strona pozwana reprezentowana przez ustanowionego w sprawie kuratora (...) **sp. z o. o. z siedzibą we W.** wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu a także zasądzenie na rzecz kuratora wynagrodzenia za pełnioną funkcję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, iż z przedłożonych do sprawy dowodów nie sposób wywodzić o braku uiszczenia wynagrodzenia dla powoda. Wskazała na niewiarygodność roszczenia powoda o wynagrodzenie, o której świadczy jej zdaniem fakt, iż powód domaga się wynagrodzenia za sierpień 2015 r., podczas gdy wezwanie do zapłaty zostało skierowane do strony pozwanej dopiero w marcu 2016 r. Podniosła także, iż powód zgodnie z treścią pozwu miałby pracować pomimo rzekomego braku zapłaty wynagrodzenia, co również świadczy o nieistnieniu żądania. Wskazała ponadto na fakt wypowiedzenia przez stronę pozwaną umowy o pracę powodowi i brak sprzeciwu wobec tego faktu z jego strony. Odnosząc się do żądania wydania świadectwa pracy, pozwana zarzuciła, że powód nie wykazał, jakoby kontaktował się ze stroną pozwaną w celu jego uzyskania, tak więc roszczenie w tym zakresie jest przedwczesne (k. 146-147).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 kwietnia 2015 r. powód A. O. zawarł ze spółką (...) sp. z o. o. we W. umowę o pracę na stanowisku (...) F. M., na czas nieokreślony, za wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 5.000 zł brutto. Do obowiązków powoda w zakresie świadczenia pracy należało m.in. opanowanie programu (...), prowadzenie sesji coachingowych ze studentami, prowadzenie szkoleń (...) i E., konta spekulacyjnego, osiągnięcie wyniku sprzedaży w ciągu jednego miesiąca min. 10.000 zł. Zgodnie z umową wynagrodzenie za pracę miało być płatne z dołu, na rachunek bankowy pracownika 10-go każdego miesiąca, na co pracownik wyraził zgodę. Termin rozpoczęcia świadczenia pracy został ustalony przez strony na 1 kwietnia 2015 r.

Jedynym przełożonym powoda był Prezes Zarządu spółki M. I..

Dowód:

- umowa o pracę na czas nieokreślony, (k. 4-11)
- przesłuchanie powoda na rozprawie z dnia 19 czerwca 2019 r. (k. 157-158)

W okresie trwania stosunku pracy powód otrzymywał wynagrodzenie na konto. Dnia 12 czerwca 2015 r. tytułem wynagrodzenia powód otrzymał kwotę 3.550,19 zł. Dnia 7 lipca 2015 r. otrzymał kwotę 3 550,19 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za czerwiec.

Dowód:

- dowody przelewu (k. 13-16)

- przesłuchanie powoda na rozprawie z dnia 19 czerwca 2019 r. (k. 157-158)

Pismem z dnia 1 września 2015 r. strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, który upłynął 19 września 2015 r. Jako przyczynę wypowiedzenia pozwana wskazała likwidację stanowiska pracy w związku z likwidacją pracodawcy. W treści pisma zobowiązano pracownika na zasadzie art. 167¹ k.p. do wykorzystania należnego urlopu za 2015 r. w ilości 9 dni. Natomiast w pozostałym zakresie, w dniach od 15 września 2015 r. do 19 września 2015 r. pracodawca zwolnił pracownika z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Dowód:

- pismo o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia (k. 10)

Za okres od dnia 1 lipca 2015 do 19 września 2015 r. powód nie otrzymał należnego wynagrodzenia w łącznej kwocie 13 166 zł brutto.

Dowód:

- przesłuchanie powoda na rozprawie z dnia 19 czerwca 2019 r. (k. 157-158)

Po ustaniu stosunku pracy powód nie otrzymał świadectwa pracy.

Dowód:

- przesłuchanie powoda na rozprawie z dnia 19 czerwca 2019 r. (k. 157-158)

Pismem z dnia 7 marca 2016 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 13.166 zł brutto w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 lipca 2015 r. do 19 września 2015 r. na wskazany w treści pisma rachunek bankowy.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 7 marca 2016 r. (k. 11)

M. I. zmarł w dniu (...) r.

Dowód:

- wydruk z bazy PESEL- SAD (k. 46)

Do dnia wydania wyroku wspólnicy strony pozwanej ani ustanowiony przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej kurator powołany do podjęcia czynności zmierzających do powołania likwidatora w spółce nie zakończyli procesu likwidacji spółki ani nie spowodowali, by braki w składzie organów spółki zostały uzupełnione.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemal w całości.

W toku niniejszego postępowania powód A. O. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) sp. z o. o. w likwidacji z siedzibą we W. kwoty 13.166 zł brutto tytułem niewypłaconego wynagrodzenia okres od dnia 1 lipca 2015 r. do 19 września 2015 r. a także odsetek za opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia w wysokości ustawowej od następujących kwot:

- od kwoty 5.000 zł od dnia 10 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 5.000 zł od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3166 zł od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty, ponadto zaś wniósł o wydanie świadectwa pracy.

Strona pozwana podniosła zarzut nieistnienia wierzytelności w kwocie 13.166 zł brutto, a także przedwczesności powództwa w zakresie żądania wydania świadectwa pracy.

Oceniając zasadność objętego żądaniem pozwu roszczenia podkreślenia w pierwszej kolejności wymaga, iż w niniejszej sprawie bezspornym był fakt zatrudnienia powoda przez stronę pozwaną na podstawie umowy o pracę w okresie objętym żądaniem pozwu. Również niesporne pozostawało między stronami, iż wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za pracę kształtowała się w tym okresie na poziomie 5.000 zł brutto, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w umowie o pracę. Spór w sprawie dotyczył kwestii, czy powodowi było należne i zostało wypłacone wynagrodzenie za pracę, a także czy może on domagać się wydania świadectwa pracy.

W razie sporu co do faktu zapłaty wynagrodzenia za pracę ciężar dowodu, że zobowiązanie w postaci wypłaty należnego wynagrodzenia za pracę zostało wykonane, spoczywa na dłużniku, a więc pracodawcy (art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

Zgodnie z art. 22 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Określona więc społeczna nabiera cech stosunku pracy przez swój przedmiot, na który składają się dwa podstawowe zobowiązania stron – jednej strony do wykonywania pracy określonej rodzajowo na rzecz drugiej strony i pod jej kierownictwem, i drugiej strony – do zatrudniania za wynagrodzeniem swojego kontrahenta. Tak określony przedmiot stosunku pracy wyznacza także jego charakter prawny. Ze swej istoty stosunek pracy ma formę zobowiązania wzajemnego – każda z jego stron jest jednocześnie zobowiązana i uprawniona względem drugiej strony. Podmiot zobowiązany do wykonywania pracy jest jednocześnie uprawniony do wynagrodzenia (i wielu innych świadczeń), podmiot zobowiązany do wypłaty wynagrodzenia jest natomiast uprawniony do żądania wykonywania pracy podporządkowanej. W ten sposób każda ze stron stosunku pracy jest jednocześnie względem siebie dłużnikiem i wierzycielem. Podstawowe zobowiązanie pracownika wynikające ze stosunku pracy ma charakter zobowiązania do starannego działania, a nie do osiągnięcia określonego rezultatu. (vide: Kodeks pracy. Komentarz pod red. prof. dr hab. Arkadiusza Sobczyk)

Stosownie natomiast do art. 85 § 1, 2 i 5 k.p., wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Pracodawca, na żądanie pracownika, jest obowiązany udostępnić do wglądu dokumenty, na których podstawie zostało obliczone jego wynagrodzenie.

Zgodnie zaś z treścią kluczowego w zakresie rozpatrywanej sprawy art. 80 k.p., wynagrodzenie przysługuje pracownikowi za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa tak stanowią. Pracodawca zaś, zgodnie z treścią art. 36² k.p. w przypadku złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy pracownikowi, może zwolnić go z obowiązku świadczenia pracy, jednak pracownik taki zachowuje za ten okres prawo do wynagrodzenia.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny, reguła wedle której pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia w okresie nieświadczenia pracy, jest wyjątkiem od zasady ekwiwalentności świadczeń ze stosunku pracy: wynagrodzenie w zamian za pracę. Zgodnie z wyjątkiem pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia mimo nieświadczenia pracy. Prawo do wynagrodzenia mimo niewykonywania pracy przysługuje pracownikowi wyłącznie w sytuacjach uregulowanych obowiązującymi przepisami. (vide: Kodeks pracy. Komentarz prof. dr hab. A. Ś.)

Niesporne w sprawie pozostawało, iż strony wiązał stosunek pracy od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia 19 września 2015 r. Pod wątpliwość przez stronę powodową był poddawany fakt świadczenia pracy przez powoda we wszystkich wskazanych miesiącach.

W niniejszej sprawie, wbrew stanowisku pozwanej, okoliczność, że między datą wymagalności wynagrodzenia a wezwaniem strony pozwanej do zapłaty przez powoda upłynął pewien okres czasu, i że powód nigdy nie odwołał się od otrzymanego rozwiązania umowy o pracę, nie uzasadnia podważenia wiarygodności twierdzeń powoda. Wierzyciel może skutecznie domagać się zapłaty wierzytelności w każdym okresie od dnia jej wymagalności do upływu okresu przedawnienia. Fakt, iż pracownik nie decyduje się niezwłocznie wystąpić z roszczeniem o zapłatę nie może obciążać go w ewentualnym procesie. Na marginesie wskazać należy, że powód wyjaśnił przyczyny, dla których początkowo nie wysłał do pozwanej wezwania do zapłaty. Kwestia, czy pracownik odwołuje się od rozwiązania umowy, czy z tego uprawnienia nie korzysta, nie ma zaś żadnego wpływu na zasadność jego roszczenia o wynagrodzenie za pracę.

Zarzuty strony pozwanej nie znalazły żadnego oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Ponadto, jak wynika z przedłożonego do akt sprawy oświadczenia pozwanej o wypowiedzeniu umowy z dnia 1 września 2015 r., strona pozwana rozwiązała umowę o pracę z powodem z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, z powodu likwidacji pracodawcy. Z tego też powodu powodowi udzielono zaległego urlopu, a w pozostałej części (cztery dni) zwolniono go z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. W ocenie Sądu pismo to stanowi pośrednio potwierdzenie, że powód do końca okresu zatrudnienia świadczył pracę, o ile nie został zwolniony z jej świadczenia, za co również należne jest mu wynagrodzenie za pracę. Przyczyną rozwiązania umowy nie było w szczególności nieświadczenie pracy przez powoda.

W niniejszej sprawie to na pozwanym pracodawcy spoczywał ciężar wykazania, że pomimo łączącego strony stosunku pracy powód pracy tej w spornym okresie nie wykonywał, i że nie należy mu się z tego powodu wynagrodzenie, lub też wykazania, że należną powodowi kwotę wynagrodzenia pozwany zapłacił. W ocenie Sądu strona pozwana ciężarowi dowodzenia w tym zakresie nie podołała. Nie wykazała bowiem ani faktu wypłaty wynagrodzenia, ani braku podstaw do jego wypłaty, w szczególności z powodu nieświadczenia przez powoda pracy. Pomimo szerokiego wachlarza możliwych środków dowodowych, strona pozwana nie przedłożyła w procesie żadnych dokumentów ani nie zaferowała dowodu z przesłuchania na sporne okoliczności osób, które mogłyby mieć o nich wiedzę.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zobowiązanie powoda do przedłożenia imion i nazwisk osób współpracujących z powodem, albowiem obie strony – zarówno powód, jak i pozwana reprezentowana w sprawie przez kuratora – oświadczyły że nie znają adresów tych osób ani nie mają możliwości ich ustalenia, Sąd uznał zatem dowód za niemożliwy do przeprowadzenia. Co więcej - z przesłuchania powoda wynikało, iż osoby, z którymi współpracował mogą obecnie zamieszkiwać za granicą. Przede wszystkim zaś Sąd uznał, że w świetle treści żądania i zebranego w sprawie materiału dowodowego, ewentualną wartość dowodową innych świadków niż M. I. należało uznać za bardzo niską. Osoby wymienione przez powoda jako również zatrudnione u strony pozwanej w tym samym okresie, wykonywały zupełnie inną pracę, i nie mogły zdaniem Sądu posiadać wiedzy czy powód w spornym okresie świadczył pracę dla strony pozwanej, tym bardziej, że praca ta nie była związana ze stałą obecnością powoda w danym miejscu, a od spornego okresu upłynęły już niemal cztery lata. Bezpośrednim przełożonym powoda był w tym okresie wyłącznie zmarły M. I., i tylko on miał zdaniem Sądu wiedzę, czy powód powierzoną mu pracę wykonał.

Ponadto wskazać należy, że strona pozwana, pomimo braków w składzie organów uprawnionych do jej reprezentacji, a także upływu ponad 3 lat od śmierci M. I., nie ustanowiła osób uprawnionych do jej reprezentacji, na skutek czego doszło do ustanowienia w niniejszej sprawie kuratora. Okoliczność, iż kurator nie dysponował dokumentacją

pracowniczą powoda nie może obciążać pracownika, a także powodować nieuzasadnionego dalszego przedłużania postępowania, w szczególności w sytuacji, gdy przedmiotem roszczenia pozwu jest żądanie wynagrodzenia za pracę i wydania świadectwa pracy.

Odnosząc się do sformułowanego w pozwie żądania w zakresie wydania świadectwa pracy wskazać należy, że zgodnie z art. 97 § 1 k.p., w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy.

W ocenie Sądu rozpatrującego sprawę, fakt niewydania powodowi świadectwa pracy przez ponad pół roku, które upłynęło od momentu rozwiązania umowy do dnia wniesienia pozwu, a także fakt niewydania powodowi świadectwa pracy w okresie późniejszym - do dnia wydania wyroku – czyni powództwo uzasadnionym. Obowiązek wydania świadectwa pracy spoczywa na pracodawcy i nie jest uzależniony od wezwania go do wydania dokumentu przez pracownika. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, powód nie miał obowiązku kontaktu ze stroną powodową ani podjęcia jakichkolwiek działań w celu uzyskania tego dokumentu. Wydanie świadectwa pracy należy do zbioru ukształtowanych ustawowo obowiązków pracodawcy, któremu strona pozwana nie zadośćuczyniła. Stąd powództwo w tym zakresie nie mogło być uznane za przedwczesne.

Z uwagi na powyższe Sąd w punktach I i II wyroku uwzględnił powództwo o wydanie świadectwa pracy zgodnie z żądaniem powoda, zaś powództwo o zasądzenie wynagrodzenia za pracę niemal w całości. Powództwo podlegało oddaleniu jedynie w nieznacznej części, dotyczącej roszczeń odsetkowych za trzy dni, o czym orzeczono w punkcie III sentencji wyroku. Skoro bowiem wynagrodzenie miało być płatne do 10 każdego miesiąca, to wymagalność roszczenia odsetkowego następowała dnia 10 każdego miesiąca, odsetki za opóźnienie są zaś należne od dnia następującego po dniu wymagalności roszczenia, tj. od 11 dnia każdego miesiąca. Z tych też względów w tej części powództwo podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony. Sąd dokumenty te uznał za wiarygodne, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości stron i nie była przez nie kwestionowana. Nadto Sąd oparł się na przesłuchaniu powoda, którego wyjaśnienia w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, w szczególności w zakresie świadczenia przez powoda pracy na rzecz pozwanego w spornym okresie i nieotrzymania spornego wynagrodzenia oraz świadectwa pracy, Sąd uznał za wiarygodne z uwagi na ich zgodność ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd nie weryfikował i nie oceniał twierdzeń powoda dotyczących pozostałej działalności M. I., uznając je za nieistotne dla rozstrzygnięcia.

W punkcie IV Sąd na podstawie art. 98 i 100 zd. 2 k.p.c. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, żądanych przez powoda z tytułu dojazdu na rozprawę w dniu 6.06.2016 r. (k. 26). Przepis art. 98 k.p.c. stanowi zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepis art. 100 zd. 2 k.p.c. wskazuje zaś, że Sąd może nałożyć obowiązek zwrotu wszystkich kosztów na jedną stronę między innymi wówczas, jeśli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania, z czym mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Zgodnie zaś z art. 98 § 2 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego. W rezultacie żądanie zasądzenia 30 zł z tytułu poniesionych przez powoda kosztów dojazdu należało uznać za uzasadnione.

W punkcie V wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5.000 zł, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda brutto.

W punkcie VI wyroku stawkę wynagrodzenia ustanowionego w sprawie kuratora Sąd ustalił je w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej na kwotę 1488 zł (stawka 3600 zł z tytułu wynagrodzenia plus 120 zł z tytułu żądania świadectwa pracy daje kwotę 3720 zł, $3720 \times 40\% = 1488$ zł).

W punkcie VII Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. i art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym kosztami sądowymi których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kwotę 659 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy, Sąd nakazał więc uiścić na rzecz Skarbu Państwa stronie pozwanej.